25/10/2021

Μνήμη της Αγίας Ταβιθάς (25 Οκτωβρίου)

/ Βίοι Αγίων

Η Αγία μας Εκκλησία σήμερα, 25 Οκτωβρίου, τιμά τη μνήμη των μαρτύρων Μαρκιανού και Μαρτυρίου και της αγίας Ταβιθάς, η οποία υπήρξε βιβλικό πρόσωπο.

Η Αγία Ταβιθά, που στα ελληνικά το όνομά της σημαίνει δορκάδα ή ζαρκάδι, ζούσε στην Ιόππη και ήταν ευσεβέστατη και φιλάνθρωπη. Σε όλους μάλιστα ήταν γνωστή για τη σεμνότητα του χαρακτήρα της, τη νοικοκυροσύνη και τις αγαθοεργίες της. Όταν ασθένησε βαριά και πέθανε, η θλίψη όλων των πιστών της Εκκλησίας ήταν απερίγραπτη.

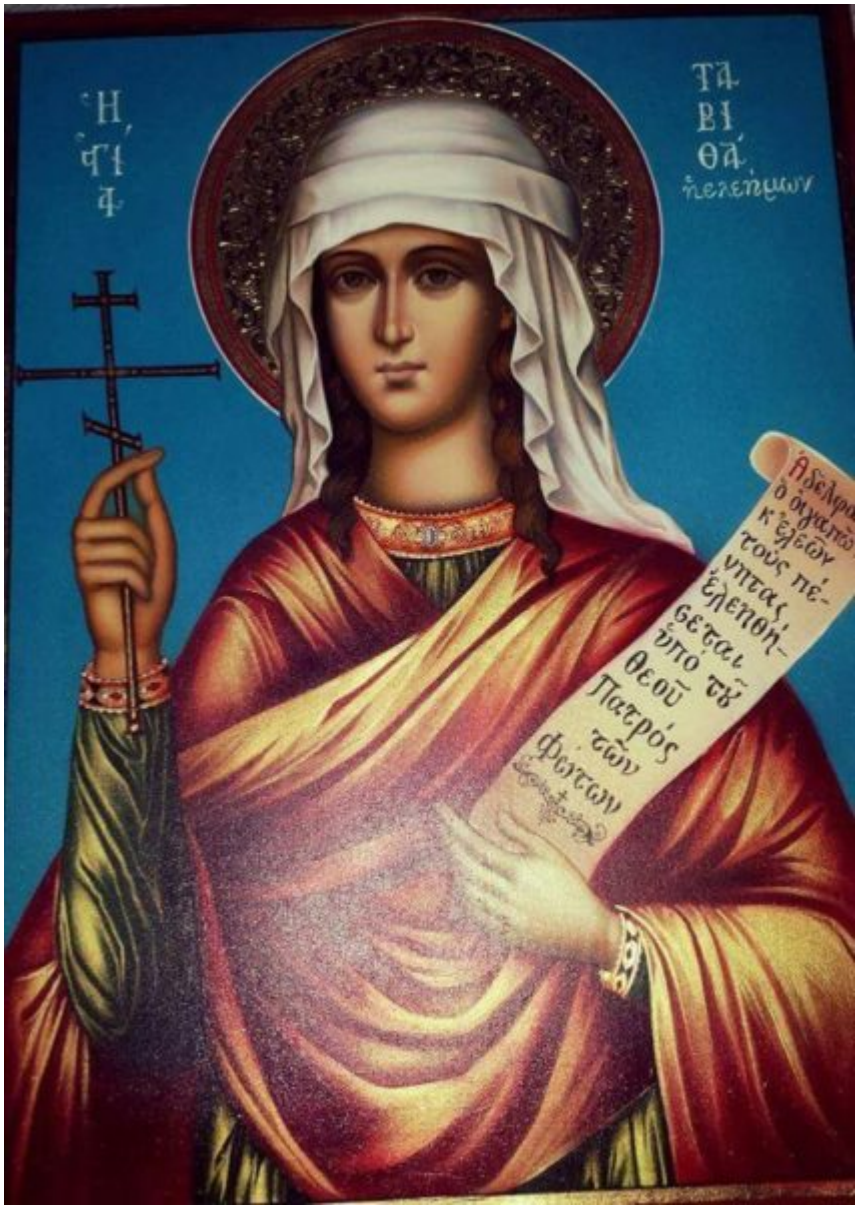

Όπως αναφέρει ο Ευαγγελιστής Λουκάς στο βιβλίο των Πράξεων, ενώ τα πάντα είχαν ετοιμαστεί για την κηδεία, έφθασε η πληροφορία ότι ο Απόστολος Πέτρος βρισκόταν στη γειτονική Λύδδα. Έστειλαν και τον φώναξαν και εκείνος πρόθυμα ανταποκρίθηκε με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Πλησιάζοντας το σκήνωμα της Ταβιθάς και επικαλούμενος το όνομα του Κυρίου, ανέστησε τη νεκρή Ταβιθά, που μετά από το θαύμα αυτό έζησε ακόμα για πολλά χρόνια, ευαρεστώντας με την αγία ζωή της το Θεό και διακονώντας τους συνανθρώπους της.

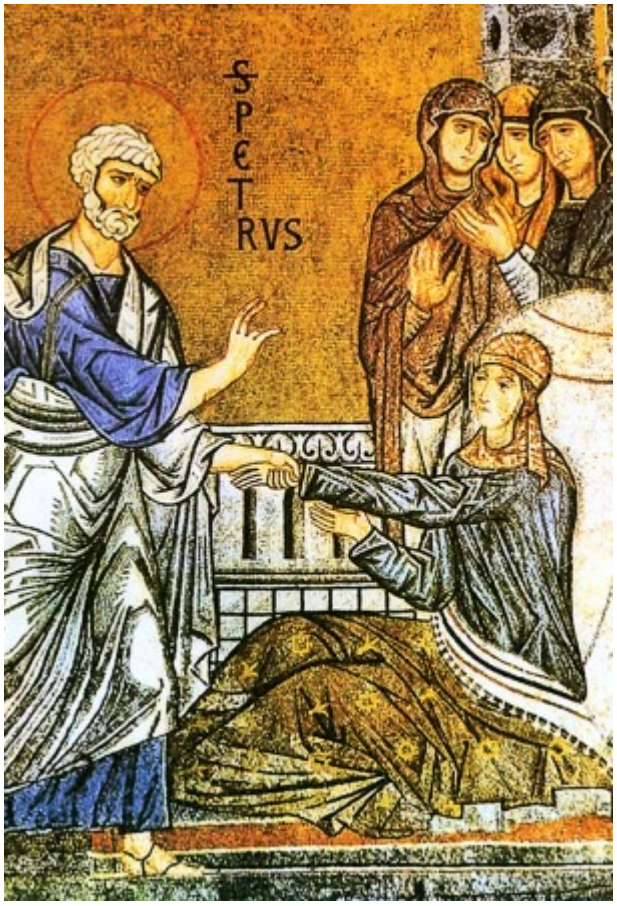

Στα όσα έχουν αναφερθεί, μπορεί κάποιος καλοπροαίρετα να επισημάνει, για μια ακόμη φορά, την αξία και την τιμή με την οποία ο Χριστός και η Εκκλησία Του περιέβαλαν και περιβάλλουν τη γυναίκα. Μπορεί επίσης να βρει ικανοποιητική απάντηση στο γιατί, μερικές φορές, επιτρέπει ο Θεός να υποφέρουν και να πεθαίνουν νωρίς οι δίκαιοι και πιστοί άνθρωποι. Κυρίως, όμως, μπορεί να διαπιστώσει ότι η διδασκαλία για την ανάσταση και την αιωνιότητα δεν ήταν κάτι που αφορούσε αποκλειστικά τον Ιησού Χριστό τον όντως αθάνατο ως τέλειο Θεό και τέλειο άνθρωπο, αλλά είναι μια αλήθεια που επιβεβαιώνεται στη ζωή όλης της ανθρωπότητας, όπως το ομολογούμε στο Σύμβολο της Πίστεως, «προσδοκώ ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνος». Αυτή είναι η εμπειρία της Εκκλησίας μέσα στη λειτουργική της ζωή:

«**Ἐξηγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου τῷ τιμίῳ σου αἵματι· τῷ σταυρῷ προσηλωθεὶς καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις· Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι**».

Μᾶς ἐξαγόρασες ἀπό τήν κατάρα τοῦ νόμου μέ τό δικό σου τίμιο αἷμα· ἀφοῦ καρφώθηκες στό σταυρό καί τρυπήθηκες διά τῆς λόγχης, πήγασες ἀθανασία στούς ἀνθρώπους· Σωτήρα μας, δόξα σοι.

Μέ τό τίμιο αἷμα του ὁ Χριστός μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπό τήν κατάρα τοῦ νόμου, ὁ

ὁποῖος τιμωροῦσε αὐστηρά τούς παραβάτες τῶν ἐντολῶν του, ὅλους δηλαδή τούς ἀνθρώπους πού τόν δέχονταν. Τό σωτήριο ὅμως πάθος Του, ως φιλάνθρωπος, χάρισε τήν ἀθανασία στούς ἀνθρώπους. Βέβαια ὄχι τή φυσική, γιατί ἡ σωματική φύση εἶναι θνητή. Τήν ἀθανασία τοῦ σώματος θά χαρίσει ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνάσταση κατά τή συντέλεια τοῦ κόσμου. Μέ τήν ἀθανασία ὁ ἄνθρωπος ἐξομοιώνεται πρός τό Θεό, ὁ ὁποῖος τήν ἔχει σάν φυσική του ἰδιότητα. Γίνεται ο άνθρωπος «χάριτι ἀθάνατος», ἐνῶ ὁ Θεός εἶναι «φύσει».

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου